

CHƯƠNG 6

Sao hả?

Thêm một cô gái lắc đầu buồn bã, ra về trong tuyệt vọng. Tử Ân thấy thương cho họ quá. Bỗng nhiên cô lại nghĩ đến mình. Nếu số phận không tình cờ may mắn đưa cô gặp Vĩnh Cơ thì khi ra trường cô cũng sẽ giống những cô gái ấy. Hồi hộp vào phỏng vấn rồi ra về trong phập phồng lo sợ.

Mà mình cũng chưa chắc ăn đâu. Xếp đôi tờ giấy đưa vào miệng, cắn, Tử Ân nghe mất niềm tin. Vĩnh Cơ nguyên tắc quá. Cứ nhìn anh tuyển người từ sáng tới giờ thì biết. Rất nghiêm túc, rất khó khăn. Trên một chục người vào phỏng vấn rồi mà lần nào, lên nhìn qua cánh cửa cô cũng thấy anh lắc đầu, khó chịu.

So với Minh Thi - Đưa mắt nhìn sang bàn đối diện. Tử Ân biết là mình chẳng là gì so sánh với cô Nếu không vì chút tình cờ tao ngộ. Hẳn Vĩnh Cơ đã đuổi cô rồi.

Làm thư ký khó thật. Tử Ân ngao ngán cúi nhìn chồng hồ sơ dày cộp. Những con số, những cuộc hẹn và những hợp đồng dường như không hợp với cô một chút nào. Chẳng phải với một Vĩnh Cơ đòi hỏi cao, một công ty thép "Trường Thiên" tầm cỡ mà với bất cứ công ty nào cũng thế! Tử Ân bỗng nghi ngờ. Phải chăng mình đã lầm khi chọn vào kinh tế.

Mấy bữa nay theo lời khuyên của bà Ngọc, cô đã vào học vi tính trong một trung tâm vì bà bảo, đánh máy cũng giống vi tính thôi. Học một sẽ biết hai... nên cô mới bấm lòng chi năm trăm ngàn đồng trong số tiền lương ra làm học phí. Tiếc đứt ruột cô đi nhưng vì tương lai, vì sự nghiệp đành phải hy sinh vậy.

Đã mười hai giờ rồi. Sao vẫn còn phỏng vấn vậy kia?

Giọng một cô gái tò mò cắt ngang suy nghĩ của Tử Ân. Ngẩng lên, thấy qua thật đã đúng mười hai giờ. Vĩnh Cơ quên hay sao mà cứ tiếp tục phỏng vấn vậy?

không! Vĩnh Cơ chẳng quên, chẳng bao giờ sơ xuất việc gì cả. Dù việc ấy bé như hạt tiêu thôi. Tử Ân biết thế khi thấy anh đứng dậy, bước ra ngoài.

Xin lỗi các bạn. Vì chỉ còn hai ngày nữa công ty hoạt động, tôi xin phép được ló giờ, phỏng vấn thêm một người nữa, và được bắt đầu đúng một giờ.. Các bạn tranh thủ nghỉ ngơi rồi trở lại nhé! nào, Mời anh Trần Đình Chí.

Có - một thanh niên đứng dậy. Vĩnh Cơ vẫn không quên hai cô thư ký của mình - Minh Thi, Tử Ân về nghỉ đi. Tranh thủ một giờ lại lên nhé!

Rồi cùng Minh Chí bước vào phòng phỏng vấn. Minh Thi xếp gọn hồ sơ cho vô tủ rồi bước nhanh ra cổng. Chiếc Wave màu đỏ nhẹ lướt trong ánh mắt thèm thùng và ngưỡng mộ của những người xin việc.

Đậy nắp cây viết lại. Tử Ân ra băng đá ngồi chờ. Đợi Vĩnh Cơ ra rồi sẽ lấy ga mèn cơm giầu trong giỏ ra ăn. Vì... nếu để anh trông thấy cô có thể bị đuổi tức thì. Vĩnh Cơ đã nói ư? Không, đó là tự cô sợ rồi tưởng tượng thôi.

Người thanh niên cuối cùng được kêu vào phỏng vấn cũng ra rồi. Thấy anh nhìn mình, Tử Ân mỉm miệng cười:

- Sao hả?

Không hy vọng! - nhún vai, anh ta trả lời buồn bã. Tử Ân nghe tội nghiệp cho anh quá, cô an ủi:

- Không sao đâu. Anh cứ yên tâm. Bao giờ được, tôi sẽ gửi thư mời anh sớm nhất.

Thật hả? - mắt người thanh niên sáng rỡ. Vậy để tôi ghi ten họ và địa chỉ cho cô nhé?

Tử Ân gật đầu. Đình Chí ngồi ngay xuống ghế, hí hoáy ghi ten họ của mình vào tờ giấy. Tử Ân hỏi thăm:

- Lúc anh ra. Tổng giám đốc nói gì?

Chẳng nói gì! - Đình Chí trao tờ giấy cho Tử Ân:

- Ông ta chỉ đăm đăm vào đầu mình rồi than nhức quá!

Vậy à? - Tử Ân cho mảnh giấy vào túi. Đình Chí đứng lên:

- Nhớ báo tôi nhé? Cảm ơn trước.

Không có gì? Tử Ân vẫy tay chào theo Đình Chí rồi thăm thắc mắc. Đã lâu rồi sao không thấy Vĩnh Cơ ra. Lẽ nào anh ấy nhịn luôn bữa trưa?

Đói quá! Tử Ân đứng dậy, nhón chân đi về phía phòng Vĩnh Cơ, lén đặt mắt nhìn vào. Để xem anh làm gì? Tranh thủ ăn có kịp không?

Ồ! Tử Ân thềm kêu ngơ ngác. Mới đó Vĩnh Cơ đã ngủ ư? Hay thật! toan trở ra, cô tranh thủ ăn cơm, Tử Ân lại nghĩ. Có khi nào Vĩnh Cơ không ngủ mà thiếp đi vì mệt mỏi không?

Có thể lắm chứ! mấy ngày nay, để chuẩn bị cho nhà máy hoạt động đúng kế hoạch anh đã phải vất vả nhiều. Lúc nãy Đình Chí lại bảo anh than mình nhức đầu nữa, không được, phải vào xem thư?

Nhẹ đẩy cánh cửa bước vào. Tử Ân cắn môi suy nghĩ một lúc rồi quyết định không đánh thức Vĩnh Cơ dậy. Biết đâu, làm ơn mắc oán. Lỡ Vĩnh Cơ nổi quạu sẽ tổng cổ cô vì cái tật tài lạnh. Thích can thiệp vào chuyện người khác.

Cho tay vào túi lấy ra hai miếng salonpass cất sẵn. Bùa hộ mạng của cô đấy. Lúc nào cũng mang theo bên người cả. Gỡ phim, cô nhẹ nhẹ dán nó vào thái dương của Vĩnh Cơ Hú vía! Vừa dán xong. Cũng vừa lúc anh trở mình, mở bừng mắt dậy:

- Tử Ân, cô vào phòng tôi làm gì đó?

Có gì đâu, giấu hai tay sau lưng lên lên bỏ lớp phim, Tử Ân nói tỉnh:

- thấy anh ngủ gục tôi định vào kêu giúp thôi.

Ngủ gục - Vĩnh Cơ chớp mắt:

- Tôi mà ngủ gục ư? Cô đừng nói bậy.

Tôi không nói bậy, rõ ràng tôi thấy... cái rồi chợt nhớ, Tử Ân gật đầu nhanh:

- Ủ, thì không có tại tôi thấy lầm thôi. Xin lỗi anh.

Rồi lẹ lẹ cô bước ngay ra cửa. Đã dần lòng rồi sao cứ quên mãi. Sao cứ hay cãi lại thế? đừng quên, người ta là tổng giám đốc đầy uy quyền đó. có thể đuổi mày bất cứ lúc nào.

Ôi! sao thế này!

Chưa ra đến cửa, bỗng nghe giọng Vĩnh Cơ kêu lớn sau lưng, Tử Ân vội quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh hai tay ôm lấy đầu nhăn nhó:

- Gì thế?

Sao bỗng nhiên tôi thấy chóng mặt quá! - Vĩnh Cơ ngồi trở xuống ghế. Tử Ân bước lại gần.

Nhiều dữ không? Để tôi kêu bác sĩ.

Không cần đâu - Vĩnh Cơ khoát tay:

- Choáng một chút thôi.

Coi chừng anh đói bụng đó - Tử Ân đoán mò. thường thì tôi đói bụng cũng hay chóng mặt như vậy lắm.

Đói ư? Vĩnh Cơ đặt tay xuống bụng mình thăm hỏi. Như để trả lời, cái bụng bỗng sôi lên một tiếng dài. Tử Ân lại reo lên:

- Đúng rồi. Đúng là tiếng bụng kêu đói rồi. Anh mau tìm cái gì để ăn đi.

Nhưng... - Ngần ngừng, Vĩnh Cơ đưa mắt ngó đồng hồ:

- đã mười hai giờ rưỡi rồi. Chỉ còn nữa tiếng làm sao tôi đi ăn cho kịp?

Thì trễ một chút có sao? - Tử Ân nói đại, thăm mong Vĩnh Cơ đi lẹ cho rồi. Bởi cái bụng cô cũng ầm ầm kêu đói.

Không được - Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Không để những nhân viên tương lai thấy tôi trễ hẹn. Sẽ là tấm gương xấu sau này đấy.

Vậy anh không ăn thật à? - Giọng Tử Ân xù đi.

Thật - Gật đầu, Vĩnh Cơ cúi xuống chòng hồ sơ trước mặt. Tử Ân chán nản bước đi.

Đột nhiên cô quay lại:

- Nếu không phải tốn thời gian chạy đi ăn, cũng chẳng mất thời giờ, có cơm tại chỗ, anh ăn không?

Cô lại đùa tôi đấy hả? - Vĩnh Cơ ngẩng đầu lên, giận cho cái bụng mình lại kêu dài một tiếng. Tử Ân bước lại gần;

Không đùa đâu. Là thật đó. Cơm của tôi, anh ăn không?

Cơm của cô? - Vĩnh Cơ còn chưa hiểu, Tử Ân đã chạy ra xách gà mên cơm của mình vào.

Tôi chỉ dở đủ cho mình tôi. Nhưng nếu anh chịu ăn thì mình sẽ chia ra. Đói một chút, nhưng còn hơn anh đói, tôi no.

Tử Ân đúng là quá thật thà! Vĩnh Cơ không tự ái cùng cách nói thiếu tế nhị của cô.

Ra ngoài ăn đi - Tử Ân rủ rê:

- Ăn ở trong này, lỡ đồ tùm lum anh lại mất.

Ra ngoài ăn ư? - Nghĩ đến cảnh bị người ta bắt gặp mình sì sụp ngồi ăn trên ghế đá, Vĩnh Cơ sợ hãi lắc đầu:

- không được đâu. Cứ ở trong này.

Vậy là... anh chịu ăn rồi hả?

Tử Ân nhón miệng cười. Thật lạ, bị anh ăn mất phần cơm mà cô nghe vui quá. Tôi dở ra nhé.

Ăn với gì thế? Không phải téo rang chứ? Vĩnh Cơ hỏi với nỗi ám ảnh. Tử Ân mở nắp gà mên:

- Ồ không đâu. Ăn sang lắm - Là thịt kho tàu với hột vịt đó, ngưng một chút, cô nói thêm:

- ngon lắm, không phải tôi nấu đâu, của Thím tư cho đó.

Thím Tư - Vĩnh Cơ nhớ tới người đàn bà tốt bụng hôm nào đã giúp mình hiểu Tử Ân - Bây giờ Thím ấy thế nào rồi?

Khá lắm - Tử Ân vui vẻ:

- Nhờ một triệu anh cho, thím sang người ta một xe sâm lạnh. Rồi vợ chồng con cái cùng chăm sóc. Lờn nhiều nên chú Tư ham, lo phụ cũng bớt nhậu phần nào.

Cũng mừng cho Thím Tư! - Vĩnh Cơ mở tủ lấy ra một chồng ly giấy. Tử Ân ngỡ ngàng:

- Anh làm gì thế?

Lấy làm chén ăn đỡ. Vừa nói, anh vừa trao cho cô một cái ly Tử Ân cầm lấy, ngấm nghĩa rồi khen:

- Đẹp quá, nhưng bằng giấy làm sao rửa được.

Ăn xong rồi quăng luôn cô Hai à?

Vĩnh Cơ sốt ruột:

- Thôi thôi quá, ăn đi đừng nói nữa.

Tử Ân bới cơm vào ly cho anh:

- Ở đây có một trứng hột vịt và một miếng thịt, anh thích ăn gì hả?

Hột vịt. Ê... cô làm gì vậy? thấy cô múc nguyên trứng hột vịt bỏ vào ly mình, Vĩnh Cơ vội kêu lên. Bộ định để nguyên trứng cho tôi cắn hả?

Chứ sao bây giờ? - Tử Ân chớp mắt. Vĩnh Cơ đành phải đứng lên, lấy một con dao dọc giấy:

- Phải sẻ nó ra. Thịt cũng thế.

Anh cầu kỳ quá! nhìn anh cắt quả hột vịt ra là Tử Ân nhún vai - Tôi hả, cứ việc cho vào miệng cắn.

Không nói, Vĩnh Cơ và một miếng com vào miệng rồi sững người ra. Không ngờ thím tư kho thịt ngon như vậy. Vừa mềm, vừa thơm lại vừa khẩu vị vô cùng. Trong đời, chưa bao giờ anh được ăn một miếng thịt kho ngon như thế.

Anh sao vậy? - thấy Vĩnh Cơ không nhai nữa, Tử Ân lo lắng. Dỡ lắm hả?

Không có, sực tỉnh, Vĩnh Cơ cho đũa vào ngăn gà men gấp thêm một miếng thịt nữa. Ngon quá.

Vậy thì ăn nữa đi - Tử Ân thở phào ra - Có dưa giá, Anh ăn kèm vào cho đỡ ngán.

Dưa giá! Vĩnh Cơ lạ lùng, nhìn những cọng giá vàng uơm nằm xen lẫn với những cọng hẹ xanh và những lát ớt đỏ tươi thật ngon lành. Rồi tò mò gấp thử một ít cho vào miệng.

Được không hả? Tử Ân hỏi hộp dỗi theo nét mặt Vĩnh Cơ, gấp thêm một gấp to - ngon lắm...

Vì quá giờ com, vì đói, hay vì món ăn lạ miệng mà Vĩnh Cơ thấy mình ngon miệng quá. Cứ gấp mãi, gấp mãi... đến khi trong gà mên chỉ còn lại miếng hột vịt nhỏ xíu mới giật mình, chột hỏi:

- Tử Ân, sao cô không gấp đồ ăn?

Thấy anh ngon miệng quá, tôi nhường cho anh đó - mỉm cười, Tử Ân gấp luôn miếng hột vịt bỏ vào ly cho anh - ăn luôn đi, tôi ăn cực quen rồi.

Cũng được - Vĩnh Cơ bỏ luôn miếng hột vịt vào miệng nhai gọn lỏn rồi buông ly xuống. trao cho cô cái túi sếp to, anh bảo:

- Bỏ tất cả vào đây rồi mang ra thùng rác ngoài giùm.

Ở đây cũng có thùng rác sao anh không bỏ vào, đem ra ngoài chi xa vậy? Hỏi rồi không đợi Vĩnh Cơ trả lời, Tử Ân hiểu ra ngay.

Vĩnh Cơ sử diện. Anh không muốn người ta biết mình đã dùng com với cô đấy mà.

Uống nước nhé!

Mở tủ lạnh, lấy ra chai nước khoáng anh rót đầy vào ly giấy. Không khách sáo Tử Ân cầm lấy ngay, nhưng Vĩnh Cơ ngăn lại.

Khoan đã.

Rồi mở tủ lấy ra một cái ống dài dài.

Gì thế?

Tử Ân tò mò nhìn anh lấy từ trong cái ống ra hai viên thuốc vàng vàng, một vào ly của mình và một vào ly của anh.

Beroca - Vĩnh Cơ chia cho cô thấy hiệu thuốc. Tử Ân gật đầu:

- Biết rồi. Beroca với các vitamin nhóm B và các sinh tố giàu chất sắt sẽ giúp bạn giảm stress một cách tự nhiên. Ti vi thường cáo đây mà. Rồi cô bung ly lên một hơi uống cạn:

- Ngan thật, xem tivi hoài bây giờ mới được uống lần đầu.

Thường xuyên uống sẽ có lợi cho sức khoẻ lắm - Vĩnh Cơ vô tình trở thành quảng cáo viên.

Tử Ân rùn vai:

- Biết tốt nhưng mắc lắm, mua không nổi đâu. Nghe thím tư bảo những sáu ngàn một viên lận.

Đúng là... trùm sò - Lắc đầu không rõ khen chê, Vĩnh Cơ đưa luôn ống thuốc cho cô:

- - Cầm lấy, chỉ mới uống 4 viên thôi. Còn những sáu viên nữa đây.

Cảm ơn anh. Tử Ân nhận lấy ngay, hí hửng: Minh Kỳ chắc sẽ thích lắm đây.

Cô nói gì đó? - Vĩnh Cơ nghe không rõ. Tử Ân vội lắc đầu, thu dọn gà mên cho vào túi xốp. Vĩnh Cơ bỗng kêu lên.

Lạ thật.

Gì thế? - Tử Ân ngẩng đầu lên.

Nói chuyện với cô một hồi, bỗng không còn đầu đầu nữa.

Hông dám đâu. Đó là nhờ miếng Sa... - Đang nói, chợt nhớ ra Tử Ân vội cắn môi mình nín bật. Đừng tưởng Vĩnh Cơ mà đại dột không giữ ý. Chỉ cần một

chút phật lòng là anh sẽ đuổi cô ngay. Mới ba ngày mà bốn nhân viên đã bị anh đuổi rồi đấy, liệu thân hồn:

- Tại miêng Sa.gì?

Vĩnh Cơ lên tiếng giục:

- Ờ..thì tại tôi... - Tử Ân vội queo lối. Tại tôi vui tính, nói năng lộn xộn, giúp anh thư giãn.

Có lẽ thế! - Vĩnh Cơ đưa mắt ngó đồng hồ rồi giật mình kêu lớn:

- Tử Ân cô ra ngay Sắp đến một giờ rồi đó.

Ăn xong là đuổi người ta ngay! thật lòng, Tử Ân phụng phịu đứng lên. Đúng là đồ vong ân bội nghĩa. Thấy anh như quên mất mình cúi đầu bên xấp hồ sơ, Cô nghe uổng công mình đã nhường hết thịt và hột vịt cho anh.

Nhưng không sao! Ra đến cửa Tử Ân lại thấy vui lên. Cô có lỗ vốn đâu mà sợ. Sáu viên Beroca này trị giá ba mươi sáu ngàn đồng. Còn lời chán. Một lát... đem đến cho Minh Kỳ... em sắp bước vào mùa thi, chắc đầu óc căng thẳng lắm...

Là là la... la lá là.

Vừa ngồi vào ghế, chưa kịp mở tủ bồng thấy Tử Ân tung chân sáo từ phòng Vĩnh Cơ ra tay cầm chai thuốc, miệng ca hát vang lừng vui vẻ, Minh Thi ngạc nhiên lắm. Tử Ân vào phòng Vĩnh Cơ làm gì nhỉ? Chẳng lẽ... thấy mình sắp thua... Tử Ân dở trò mỹ nhân... lung lạc lòng giám đốc?

Không đâu! Minh Thi lắc đầu gạt đi ngay ý nghĩ vừa xuất hiện. Chẳng thế nào đâu. Không tin Tử Ân thì cũng tin Vĩnh Cơ là người đang hoàng chứ? Anh nghiêm túc lắm. Đẹp như cô, mấy lần đi gặp khách hàng đến khuya được Vĩnh Cơ đưa về. Đường sáng, đêm khuya, chỉ có hai người mà anh vẫn nghiêm trang. Lý nào lại như vậy.

Nhưng... không như vậy? Sao Tử Ân vui vẻ thế? Minh Thi giận mình chẳng thế nào biết được.

Tại sao lại tức giận, lại bực mình khi thấy Vĩnh Cơ thân mật với Tử Ân? không chỉ sợ cô ta giành mất ghế của mình. Minh Thi biết. Cô còn sợ Tử Ân giành mất trái tim chàng tổng giám đốc đẹp trai khó tính nhất đời này.

Đẹp tuyệt trần, giàu có, học vị cao, nên việc kiếm một tấm chồng địa vị không khó, không vượt khỏi tầm tay Minh Thi một chút nào. Nếu không muốn

bảo là quá dễ. Cô tự cao, kiêu ngạo lắm. Thấy ai cũng dưới tầm mắt mình. Cho đến khi gặp Vĩnh Cơ, cô mới thấy mình thua anh một chút.

một chút rồi một chút. Từ lúc nào không biết, cô thấy mình ngưỡng mộ anh, thấy thích tính cách đàn ông mạnh mẽ và quyết đoán của anh. Mới lúc nhìn Vĩnh Cơ hét toáng lên, giận giữ không vừa ý, trái tim cô lại đập vang loạn xạ. Vừa sợ, vừa cảm phục. Chao ôi! Con người anh sao đầy uy quyền vậy! Để cô thấy mình nhỏ bé biết bao. Giá có thể một lần được búp mình vào vòng ngực ấy.

Tử Ân, Minh Thị Tôi có chuyện phiền hai cô phải giúp đây Mãi nghĩ, Minh Thị không hay Vĩnh Cơ đứng trước mặt mình bao giờ. Đến khi nghe anh nói lớn mới giật mình ngẩng dậy. Sợ anh trách mình lơ đễnh, cô đặt hết tinh thần vào câu nói của anh.

Nhiều việc quá, tôi quên mất hôm nay phải gặp luật sư Trần. Lỡ hẹn mọi người đến phỏng vấn rồi, không thể dời ngày được. Vậy hai cô thay tôi vào phỏng vấn tiếp nhé.

Phỏng vấn ư? - Mắt Tử Ân chớp chớp... nhưng... tôi biết gì mà hỏi...

Suyt! - Vĩnh Cơ để một ngón tay lên miệng - Đừng nói lớn, kéo người ta nghe thấy. Câu hỏi phỏng vấn tôi đã đánh giấy rồi đây, hai cô cứ theo đó mà hỏi. Chép đầy đủ câu trả lời vào giấy, ghi thêm nhận xét của mình vào đó. Tôi về xem, tôi sẽ có quyết định sau.

Vâng, anh có thể yên tâm - Minh Thị nhẹ giọng. Vĩnh Cơ gật đầu, trao tờ giấy cho Minh thị Gọi thêm Tử Ân cho ra vệ chứ anh cũng rõ cô chẳng làm được trò trống gì đâu.

Cứ thế. Tôi đi nhé!

Nói xong, Vĩnh Cơ bước đi ngay Tử Ân chồm người theo. Toan nhắc anh tháo bỏ hai miếng Salonpas còn dán trên thái dương. Nhưng Vĩnh Cơ đi nhanh quá, cô không nhắc kịp...

Vĩnh Cơ, ta lại làm phiền cháu nữa đây, Giọng bà Ngọc vang lên vui vẻ qua chiếc điện đàm - Làm ơn cho ta mượn Tử Ân một lát.

Rất tiếc, cháu không chiều theo nội dudoc. Đặt cây bút xuống bàn, ngẩng dậy, mặt Vĩnh Cơ lại hầm hầm giận dữ. Dường như hai tiếng Tử Ân kia làm chói tai anh... Tử Ân không đi làm, cô ấy bị đuổi rồi.

Bị đuổi rồi ư? Sao thế? - Giọng bà Ngọc đầy lo lắng. Không muốn dài dòng cùng bà trước mặt Minh Thị, Vĩnh Cơ tắt máy điện đàm đứng dậy.

Sao thế? Có chuyện gì? rất nóng lòng nên vừa thấy mặt Vĩnh Cơ, bà Ngọc hỏi ngay, Vĩnh Cơ châm một điếu cigà bực dọc:

- Vì cô ấy làm mất mặt cháu.

Chuyện thế nào, cháu kể đi. Bà Ngọc nóng lòng.

Bằng một giọng bực tức. Vĩnh Cơ kể bà nghe chuyện Tử Ân đã làm mất mặt mình bằng hai miếng keo dán salonpas.

Hôm đó bàn chuyện với luật sư Trần xong. Vĩnh Cơ bước vội về nhà, cùng hai người bạn, anh đến ba làm mấy ly bia, đến tối mịt mới về. Bước vào phòng tắm, anh điếng hồn khi phát hiện ra bên thái dương mình là hai miếng keo trắng toát.

Là Tử Ân! không cần đoán, Vĩnh Cơ cũng biết ngay thủ phạm là cộ Hèn gì... lúc mới gặp anh, luật sư Trần đã phải ngó người như sừng sốt chuyện gì. Hỏi thì ông ta tề nhị bảo là không có, mà suốt buổi mắt cứ nhìn anh như lạ lắm...

Hừ! Vĩnh Cơ nghe nóng ran cá mặt. Lúc này trong bar mấy cô tiếp viên cứ nhìn anh rồi bụm miệng cười khúc khích. Hai thằng bạn của anh cũng vậy. Thỉnh thoảng nhìn nhau cười bí mật mà chẳng thèm nhắc anh lấy một lời.

Xấu hổ! Trời ơi... còn gì xấu hổ bằng. Vĩnh Cơ nghe giậ run cả người lên. Lúc này, Tử Ân nếu dám đứng trước mặt anh, đã ăn ít nhất 10 cái tát.

Tài lanh. Ai mượn mà cô làm chứ? Khi không lại bảo anh vác hai miếng băng kéo đi khắp Sài Gòn làm trò cười cho thiên hạ. Được lắm, cả một đêm lăn lộn trên giường không ngủ được. Sáng ra, đến công ty vừa thấy mặt Tử Ân, anh hét ngay.

Cô lập tức biến khỏi mắt tôi. Đồ tài lanh, vô tích sự. Suốt đời chỉ biết ăn hại thôi.

Bất ngờ rồi hiểu ngay lý do gì Vĩnh Cơ giận dữ, Tử Ân không thanh minh lấy một lời, lặng lẽ thu dọn đồ đạc bỏ vào thùng trong ánh mắt kinh hoàng của Minh Thị Chư bao giờ cô thấy Vĩnh Cơ giận dưng này.

Mang hai miếng thuốc dán trên mặt đi gặp khách, đành rằng cũng quê quê nhưng nghe xong câu chuyện, Bà Ngọc chậm rãi:

- Sao cháu không nghĩ đó là lòng tốt của Tử Ân?

Nội tin, tin cô ta không cố tình làm mất mặt cháu đâu. Tử Ân cũng chỉ vì quan tâm cháu.

Vĩnh Cơ biết rõ điều này. Nhưng cơn giận đã khiến anh không thể nào tha thứ.

Quan tâm, quan tâm kiểu ấy chẳng khác gì hại người tạ Cháu đã không còn sức chịu đựng nữa rồi. Tử Ân toàn làm chuyện ngốc nghếch chẳng đâu vào đâu ca?

Nội biết! bà Ngọc gật đầu:

- Tử Ân đúng là có hậu đậu, nông nổi và không biết suy đoán. Lúc nà cũng làm theo cảm tính không hề cân nhắc lợi hại về sau. Thật không thích hợp làm thư ký cho một giám đốc chút nào. Nhưng nội xin cháu. Coi như hãy vì nội mà cho Tử Ân một công việc làm. Hữu danh, vô thực để Tử Ân có thể thực hiện được niềm mơ ước duy nhất của mình.

Nội nói vậy là ý gì? - Vĩnh Cơ không hiểu? Bà Ngọc khẻ thờ ra:

- Ngoài khuyết điểm hậu đậu và nông nổi ra, Tử Ân là một người con gái vô cùng tốt bụng và nhân hậu. Nếu cháu muốn hiểu rõ con người Tử Ân thì hãy đi theo nội.

Công việc vẫn còn nhiều, nhưng không hiểu sao Vĩnh Cơ vẫn muốn đi. Đường như, được hiểu thêm về Tử Ân làm anh thích thú.

Nội muốn đến đâu.

Hãy theo ta đến nơi mà Tử Ân và ta thường xuyên đến.

Mỉm cười, bà ngồi vào chiếc Ron Roll. Sau khi hiểu ra mọi chuyện ta tin rằng cháu cũng như ta, sẽ thêm quý mến cô bé ấy.

Là trung tâm trẻ khuyết tật ư? - Vĩnh Cơ kêu lên ngơ ngác khi nhận ra địa điểm bà Ngọc bảo dừng xe:

- Vậy mà bấy lâu, cháu cứ ngờ nội và Tử Ân đi shop chứ.

Không đâu. Chúng ta chỉ đến đây thôi.

Đã quen thuộc, bà Ngọc bước vào trung tâm chẳng chút e dè. Vĩnh Cơ ngập ngừng bước theo bà. Trái tim oằn thắt khi nhìn thấy những đứa trẻ tật nguyên, dị dạng. Hồn nhiên cười, mặt ngây thơ đầy ngơ ngác. Còn quá bé, chúng chưa nhận thức được nỗi đau khiếm khuyết của mình so với cuộc đời.

Thương tâm lắm phải không? thấy Vĩnh Cơ sững người ra bất động, Bà Ngọc bước lại gần nói nhỏ:

- Lần đầu đến đây, nội cũng như cháu vậy, không kiềm được nước mắt. sao thế gian này lại tồn tại nhiều đau thương đến thế?

Cháu chào nội.

Một đứa bé cụt hết hai tay, được cô giáo dắt ngang qua, thấy bà nó cúi đầu chào lễ phép. Cô giáo cũng mỉm cười thân mật:

- Nội lại đến thăm các em à?

Gật đầu chào cô gái trẻ, Bà ngọc vuốt tay lên tóc đứa bé:

- Ô, ngoan lắm.

Cô bé đưa đứa bé đi khuất rồi bà mới quay sang Vĩnh Cơ:

- Cháu biết không, khi chưa gặp Tử Ân, nội thấy mình là một bà già vô dụng, sống chán chường với những ngày tháng vô vi. Gia tài, sự nghiệp đồ sộ để làm gì khi không có người thừa hưởng? Ganh tỵ với cuộc đời nên tâm hồn nội trở nên ích kỷ, nhỏ nhen lúc nào không biết, nên nội luôn cay độc, thù hận, nội nghĩ cuộc đời mình đã hết rồi.

Cơ duyên đã cho nội gặp Tử Ân. Cô bé như liều thuốc hồi sinh làm nội thức tỉnh sau bao năm u tối. Vô tình đưa nội đến đây, Tử Ân đâu ngờ mình đã làm được điều vĩ đại.

Nhìn những đứa bé thơ vô tội. Phải chịu cảnh đọa đầy từ thân xác đến tâm hồn, ta mới biết mình may mắn lắm. Ông trời đã đối xử với ta thật tốt. một tấm thân lành lặn, một tuổi thọ hơn người. một người chồng hiền lành, nhân đức. một cuộc sống giàu sang và một đứa con khôi ngô đĩnh đạc, luôn hiếu thảo...

Quá đủ đây, ta còn muốn đòi hỏi gì ở ông trời nữa. Không có cháu nối dòng ư? Nỗi đau đó có thấm thía gì với nỗi đau mà các em phải chịu?

Chợt hiểu ra, ta thấy lòng mình thanh thản. Cảm ơn ông trời đã ban cho ta nhiều ân sủng, ta quyết định làm một việc gì có ích cho đời.

Biết các em thiếu tình thương, một tuần ta và Tử Ân dành hai ngày đến để vui chơi, lúc thì hộp kẹo, lúc thì cái bánh. Nội biết những thứ đó chẳng đáng là bao nhiêu, nhưng các em vui sướng lắm. nhìn những đôi mắt ngây thơ ngời hạnh phúc, ta thấy lòng mình ấm lại. Cuộc đời như ý nghĩa hơn. Ngung một chút, cho cơn xúc động tạm lắng, bà nắm tay Vĩnh Cơ thân mật:

- Nên ta xin cháu. Coi như nể tình già cho Tử Ân một việc làm. Bằng không cháu cứ để cô ấy làm ở đây. Mỗi tháng bà sẽ trả lương.

Nhưng... Tử Ân cần tiền để làm gì? Vĩnh Cơ vẫn chưa thoát khỏi niềm xúc động, bàng hoàng hỏi:

- Hãy đi theo bà! lại nắm tay Vĩnh Cơ, bà bước về phía trước - Khu vực dành cho những trẻ em khuyết tật đã trưởng thành.

Có một thanh niên đang cặm cụi vẽ. Nghe động ngẩng đầu lên. Mỉm cười vui khi nhận ra bà:

- Chào anh! Nội... nội mới đến. Chị Tử Ân của con đâu?

À! chị của con bận việc không đến được. Minh Kỳ... mau chào anh Vĩnh Cơ đi.

Chào anh! - Minh Kỳ gật đầu ngay nhưng Vĩnh Cơ không trông thấy, anh còn quá bàng hoàng với gương mặt kính khiếp của Minh Kỳ. Không dị dạng... nhưng mỗi bên mắt của em chạy dài xuống cổ là một bớt đen vì mọc đầy lông như thú. Trông rất khiếp, nặng bóng vía như anh, quý thần không sợ nà suýt tí đã hét lên rồi.

Như đã quen bị người ta nhìn mình với ánh mắt kính hãi ấy rồi. Minh Kỳ không cảm thấy buồn. Mỉm Cười, nó cất lời chào anh lần nữa.

À! chào em! - bây giờ mới hoàn hồn, Vĩnh Cơ gật đầu chào, phát hiện thêm Minh Kỳ không đi được. Nó phải ngồi trên chiếc xe lăn.

Anh không biết em, nhưng em biết anh nhiều lắm đó! Minh Kỳ vui vẻ:

- Có phải anh là tổng giám đốc tốt bụng của Chi Tử Ân không? Cảm ơn anh hôm ấy đã gửi tặng em sáu viên Berocax Uống vào là khỏe liền thôi. Cũng nhờ vậy mà em tốt nghiệp thủ khoa, cao nhất trường luôn đó.

Không ngờ Tử Ân lại nói tốt về mình, Vĩnh Cơ lúng túng:

- Có gì đâu... chị Tử Ân em chỉ nói thêm thôi.

Không đâu - Minh Kỳ lắc đầu:

- Chị Tử Ân của em tốt lắm, không biết nói thêm đâu, chỉ nói sao là em tin vậy hà!

Thế cha mẹ của em và Tử Ân đâu. Vĩnh Cơ bỗng hỏi một câu vụng về quá đỗi, Bà Ngọc đưa tay cản nhưng không kịp.

Thế... anh chưa biết gì ư? - Mắt Kính Kỳ mở lớn như không biết tội phạm khi nói về nỗi bất hạnh của mình - Em và Tử Ân làm gì có cha mẹ? Tụi em lớn lên ở cô nhi viện mà, chị ấy không kể cho anh nghe sao?

Lớn lên ở cô nhi viện! - Vĩnh Cơ không nén nổi bàn hoàng - Tử Ân là trẻ mồ côi ư?

Đúng vậy! - Minh Kỳ gật đầu, rồi nhẹ giọng. Còn chuyện này nữa, chắc anh cũng chưa biết đâu. Em và chị Tử Ân đâu phải là chị em ruột.

Cháu nói sao? - đến lượt bà Ngọc bất ngờ:

- Tử Ân không phải là chị ruột của cháu?

Dạ - Minh Kỳ gật đầu - Nhưng dù vậy cháu vẫn thương chị Tử Ân lắm. suốt thời gian ở cô nhi viện, chị Tử Ân đã yêu thương chăm sóc cháu thật tình. Đến tuổi trưởng thành, chị ra khỏi viện nhưng vẫn thường đến thăm và lo cho cháu đầy đủ. Chị còn hứa là sẽ cho cháu thi vào trường đại học tin học ngoại ngữ nữa. Chỉ bảo cháu bị liệt chân, thích hợp nhất là ngồi yên một chỗ, dùng đầu óc lập trình cho vi tính.

Ôi! Tử Ân! - Bà ngọc chột rơi nước mắt. Cháu thật là cao thượng quá!

Vâng! - Minh Kỳ gật đầu ngay - Chị Tử Ân cao thượng lắm. Cháu yêu thương và vô cùng biết ơn chị. Mai mốt ra trường, làm có tiền nhất định cháu sẽ lo cho chị.

Vĩnh Cơ rút khăn lau nước mắt, bà Ngọc quay sang Vĩnh Cơ Anh cũng quá sung sờ với những điều vừa biết.

Cháu biết vì sao ta đề nghị với cháu như thế chứ? Tử Ân đang có một tâm nguyện lớn, nó muốn dành dụm tiền để khi Minh Kỳ học xong đại học là đưa em sang nước ngoài trị bệnh ngay. Nó muốn Minh Kỳ hoà hợp với cộng đồng.

Chị Tử Ân đã nói thế ư? Ôi! - Xúc động quá, Minh Kỳ nghẹn lời không nói được. Nước mắt lăn dài trên má rồi nhỏ xuống bức tranh đang ve?

Bà Ngọc ôm vai nó:

- Minh Kỳ, những gì ta nói với cháu này giờ đừng nói lại Tử Ân nhé! Nó sẽ trách ta không kín miệng.

Vâng! - Minh Kỳ nhẹ gật đầu.

Bà Ngọc lại vuốt lên đầu nó:

- Cháu ở lại, nội có việc phải đi đây.

Vâng, cháu chào nội, chào anh.

Nói xong, không đợi hai người bước đi, Minh Kỳ cúi xuống tiếp tục vẽ tranh. Nó đang vẽ một bức tranh trừu tượng về tấm lòng bao la nhân hậu của một người chị tốt.

Cháu đứng đây chờ ta chút nhé.

Đến trước cửa phòng ban tổ chức, Bà Ngọc chột dưng chân.

Nội vào đó làm gì?

Nỗi xúc động chưa vui làm giọng Vĩnh Cơ bị khàn đi.

Bà Ngọc dùng khăn lau mắt, ngập ngừng giây lâu rồi nói:

- Không giấu cháu làm gì. Ta vào đó là muốn tặng các em sâu chuỗi này.

Của gia truyền. Nội không tiếc sao? Vĩnh Cơ kêu lên khi nhìn thấy sâu chuỗi ngọc của bà.

Không tiếc - bà Ngọc lắc đầu - Sâu chuỗi này đeo lên cổ ta làm ta đẹp thêm một chút. Nhưng với các em nó sẽ là tất cả. Vĩnh Cơ, cháu chờ ta một lát nhé!

Khoan đã nội - Vĩnh Cơ lại kêu lên - Cho cháu theo với. Cháu cũng muốn góp một phần với các em.

Được - gật đầu, mắt bà Ngọc long lanh sáng.

Mình cùng vào đi cháu.

Dạ - bước theo bà, Vĩnh Cơ quyết định tặng cho các em số tiền trị giá năm chục triệu đồng. Số tiền tuy có lớn, nhưng anh biết so với lòng của Tử Ân nó chẳng là gì cả. Tử Ân, không ngờ con người cô coi vậy mà cao thượng, nhân hậu quá. Một cái gì thật lạ, thật êm đềm nhẹ lên vào trái tim Vĩnh Cơ khi anh nghĩ đến Tử Ân.